

РЕШЕНИЕ

№ 605

гр. Бургас, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА** като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно наказателно дело № 20232120201922 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*” ЕООД с ЕИК: *4 (въпреки че в титулната част на жалбата е посочено, че изхожда от представляващия, то от съдържанието ѝ може да се направи извод, че в действителност обжалваният е именно юридическото лице, чрез своя представител), с посочен съдебен адрес: *, против Наказателно постановление № 160-F542489/16.03.2023 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП-Бургас, с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на жалбоподателя е наложена „Имуществена санкция” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, вр. чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради незаконосъобразност. Посочва се, че е допуснато нарушение на процедурата по съставяне на АУАН, както и че са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН за реализиране на отговорността на жалбоподателя. Заявява се, че с АУАН и НП са санкционирани две отделни нарушения, като е дадена само една правна квалификация, което според обжалваният е довело до ограничаване на правото му на защита. Изтъкват се и други нарушения на закона, като се иска отмяна на НП.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

За административнонаказващия орган се явява юрисконсулт *, надлежно упълномощен, който оспорва жалбата и моли за потвърждаване на наказателното постановление, като правилно и законосъобразно. Заявява, че не са налице процесуални пороци, поради което и

счита, че НП следва да се потвърди изцяло и да се присъдят на АНО разносните по производството.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, доколкото видно от приложената разписка (л. 7) НП е връчено на представител на жалбоподателя на 25.04.2023 г., а жалбата е депозирана на 09.05.2023 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е и **основателна** по следните съображения:

На 24.01.2020 г. жалбоподателят, в качеството му на осигурител, подал по електронен път декларация Образец 1 в ТД на НАП-Бургас за месец ноември 2019 г. Декларацията била приета под номер 02000203032213, като след извършената проверка от св. И. М. – инспектор по приходите, се констатирало, че задълженото лице е трябвало да подаде въпросната декларация до 27.12.2019 г., а го е сторило едва на 24.01.2020 г. – т.е. извън законоустановения срок. Св. М. преценила, че с бездействието си жалбоподателят е осъществил административно нарушение, поради което и пристъпила към съставяне на АУАН за нарушение по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. За целта същата изпратила покана до нарушителя за явяване в ТД на НАП Бургас, като въпреки това представител на дружеството не се явил. При тези факти, актът бил съставен на 25.03.2020 г. в отсъствието на жалбоподателя, като след неговото подписване било престъпено към връчването му. За целта на 15.06.2020 г. и на 25.06.2020 г. контролните органи извършили две посещения на адрес в с. Бръшлян, за да връчат АУАН, но видно от съответните протоколи (л. 14-15) лицето не било установено. При тези данни на 25.06.2020 г. актосъставителят М. извършила отбелязване за спиране на производството (л. 13) на основание чл. 43, ал.6 ЗАНН.

На 26.01.2023 г. нарушителят бил издирен, като на същата дата производството било възобновено и АУАН бил надлежно връчен на упълномощено лице.

След връчване на АУАН административнонаказващият орган, сезиран с преписката по акта, пристъпил към издаване на НП, като също счел фактическите констатации за безспорно установени, поради което и издал обжалваното постановление, с което наложил на жалбоподателя „Имуществена санкция” в размер на 500 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателства и доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти. Горната фактическа обстановка, като цяло, не се оспорва и от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Наказателно постановление е издадено от оправомощено за това лице, а АУАН е съставен от компетентен орган, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. Въпреки това, съдът счита, че при издаването на НП е

допуснато съществено нарушение, което е опорочило производството и е довело до издаването на незаконосъобразно наказателно постановление. Това е така по следните причини:

Производството по установяване на административни нарушения и издаване на наказателни постановления е строго формален процес, който се провежда в стриктно регламентирани срокове, част, от които са регламентирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН. Съгласно въпросната разпоредба - сроковете са давностни (Тълкувателно постановление №1/27.02.2015г. на ОСС на ВКС и ВАС, Тълкувателно решение № 48 от 28.XII.1981 г. по н.д. № 48 / 81 г., ОСНК на ВС; Тълкувателно решение № 112 от 16.XII.1982 г. по н. д. № 96 / 82 г., ОСНК на ВС; Тълкувателно решение № 44 от 29.XII.1983 г. по н. д. № 29 / 82 г., ОСНК на ВС). Наказателната и административнонаказателната доктрина приема, че давността е институт на материалното право. Следователно за давността по чл. 34 от ЗАНН съдът трябва да следи служебно.

В конкретния случай към датата на издаване на НП е бил изтекъл шестмесечният срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Съгласно въпросната разпоредба - образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. Този срок е давностен, поради което той не тече когато производството е спряно, при наличието на условията на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН, а именно когато нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен. В случай, че е налице законосъобразно спиране на административно наказателното производство, времето през което то е спряно не следва да се отчита при изчисляване на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

В случая, не би могло да се приеме, че административнонаказателното производство е законосъобразно спряно, тъй като от събраните в хода на производството доказателства не се установява да е извършвано изискващото се щателно издирване. Върховният съд, а впоследствие и ВКС в редица свои решения във връзка с чл. 269, ал. 3, т. 2 от НПК (чл. 268, ал. 3, т. 2 от НПК-отм.) сочи, че щателното издирване представлява издирвателна дейност, съставена от целенасочени, последователни, систематични и активни действия, насочени към установяване точното местонахождение на издирваното лице по всички допустими от закона и фактически възможни начини. Тази активност следва да се осъществява продължителен период от време, издирвателните мероприятия не следва да се ограничават в определен часови интервал и до един и същи адрес, след като лицето не бива откривано там, в издирването следва да бъдат ангажирани органи, имащи отношение към регистрацията и контрола върху лицата, каквито с положителност са общинските администрации и органите на МВР. Едва при условие, че описаната по-горе дейност в течение на разумен период от време не доведе до откриване на лицето, ще е налице посоченото в чл. 43, ал. 6 от ЗАНН основание, производството да бъде спряно до откриване на нарушителя.

АУАН е съставен на 25.03.2020 г., при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, като след това са съставени два протокола за посещение на адрес, в който е посочено, че задълженото лице не е открито за връчване на акта. Видно от протоколите обаче – те касаят адрес в с.

Бръшлян, който няма нищо общо със седалището и адреса за кореспонденция на дружеството, който е в с. Тръстиково. По делото не са приложени никакви доказателства, че са извършвани посещения на адреса в с. Тръстиково.

Независимо от това - двете посещения на друг адрес са извършени в интервал от 10 дни, което по мнение на съда не обосновават извода за извършено щателно издирване, след като не са предприемани други действия по връчване на акта, било чрез общинската администрация, било чрез органите на МВР, както и не са изпращани други покани на лицето, чрез пощенски оператор или по електронен път да се яви, за да му бъде предявен съставеният АУАН. Следва да се отбележи, че само две посещения са крайно недостатъчни, за да се приеме, че е налице щателно издирване. Не случайно актуалната редакция на чл. 47, ал. 1 ГПК, изисква посещенията да са минимум – ТРИ, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден.

Ето защо, следва да се приеме, че по делото не е установено в хода на административнонаказателното производство да е извършвано щателно издирване на лицето, поради което прилагането на разпоредбата на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН, е станало при липсата на законовите предпоставки за това. Изрично в този смисъл е актуалната практика на касационната инстанция, като например - **Решение № 1139 от 21.06.2017 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 977/2017 г.**

Наказателното постановление е издадено на 16.03.2023 г., след като към този момент са изтекли повече от шест месеца от датата на съставяне на АУАН – 25.03.2020 г., тоест след изтичане на предвидения в чл. 34, ал. 3 от ЗАНН срок, без да е налице хипотезата на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН. Това е съществено нарушение на процесуалните правила, което води до незаконосъобразност на наказателното постановление и е самостоятелно основание за неговата отмяна.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси принципно се дължат в полза на жалбоподателя, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 160-F542489/16.03.2023 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП-Бургас, с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на

„*” ЕООД с ЕИК: *4 е наложена „Имуществена санкция” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, вр. чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал.1 , т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____